

del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Primera, núm. 494/2005, de 20 de juny de 2005. Sentència relativa als estatuts de la Universitat d'Alacant. Dictada a instància de la Universitat d'Alacant contra el Decret 73/2004 del Consell de la Generalitat pel qual s'aproven –modificant-los– els estatuts de la Universitat d'Alacant.

RELATIVES A LES CONVOCATÒRIES DE PLACES DOCENTS de la Generalitat Valenciana en les quals no es reconeix capacitat en valencià als llicenciats en Filologia Catalana:

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, núm. 330/04 de 4 de març de 2004.** Sentència dictada a instància d'ACPV.

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, secció segona, núm. 393/04**

de 25 de març de 2004. Dictada a instància de la Universitat de València i la Universitat d'Alacant.

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, núm. 518/04 de 16 d'abril de 2004.** Dictada a instància de l'STEPV-IV.

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, núm. 667/04 de 20 de maig de 2004.** Dictada a instància d'un grup d'aspirants-opositors.

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, núm. 158/05 d'11 de febrer de 2005.** Dictada a instància d'una opositora.

■ **Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, núm. 539/05, de 12 de maig de 2005.** Dictada a instància de l'STEPV-IV.

[...]

■ **DICTAMEN. 1.** Que s'estime el recurs de cassació interposat per Acció Cultural del País Valencià i Sindicat de Treballadors i Treballadores de l'Ensenyament del País Valencià-Intersindical Valenciana contra la sentència d'1 de juliol de 1999 de la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i que s'anul·le aquesta sentència a l'efecte d'allò que es declara a continuació.

2. Que s'estime el recurs contenciós administratiu interposat en el procés d'instància i anul·lar, per no ser conforme a Dret, l'Ordre de 22 de desembre de 1995 de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana.

3. Que no es faça pronunciament especial sobre les costes processals del procés d'instància, ni sobre les causes en aquest recurs de cassació.

Així per aquesta sentència nostra, ho pronunciem, ordenem i firmem.

La conclusió, doncs, ha de ser que la vulneració del principi d'igualtat que va ser invocat en la demanda del procés

d'instància per donar suport a la pretensió que s'hi exercitava mereix ser acollida.

Una primera impressió?

—N'hi ha moltes, d'impressions. La primera, en tot cas, és clara: molta satisfacció. Cal tenir en compte que el recurs es va interposar l'any 1995: portem onze anys de batalla.

—Ens la resumiu?

—Quan la Generalitat Valenciana va derogar la llei d'homologació, hi vam recórrer. I el Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del País Valencià ens ho va desestimar –injustament, perquè en aquell moment ja s'havia dictat la sentència del Tribunal Constitucional i, malgrat això, el TSJ la va obviar. I vam interposar recurs de cassació.

—Què aporta de nou aquesta sentència del Suprem?

—En primer lloc, que consolida aquesta doctrina del Tribunal Constitucional. I en segon, que l'estén a altres àmbits. Perquè hi havia qui deia que la sentència del Constitucional només era d'aplicació en l'àmbit universitari. I ho

“El PP ha perdut totes les vies judicials”

Mercè Teodoro és l'advocada que, en representació d'ACPV i l'STEPV-IV, va recórrer contra la deshomologació de títols. Parlem amb ella, amb la sentència al davant. Es declara feliç. Continua treballant.

deia malgrat que ja s'ha aplicat extensivament contra la Generalitat Valenciana: el TSJ ja ha reconegut en els recursos contra les convocatòries d'ensenyament, de primària i de secundària,

la validesa de la doctrina del Constitucional a l'hora de l'accés a la funció pública docent. En tot cas, la sentència d'ara parla en termes absolutament generals sobre la qüestió. I expressament

diu que s'aplica a l'àmbit de la funció pública valenciana.

—**I quina conseqüència directa té?**

—Que anul·la una ordre de la Conselleria de Cultura, de l'any 1995, per la qual es privava de reconeixement les certificacions de la Junta Permanent del Català de la Generalitat de Catalunya i de la Junta Avaluadora de Català del Govern Balear. Per tant, tomen a ser homologables, de manera automàtica, els certificats catalans i balears, així com el títol de llicenciat en Filologia. És a dir: hi havia una resolució anterior que els homologava; l'ordre del PP derogava l'homologació; per tant, en anul·lar la derogació, torna a entrar en vigor l'altra.

—**Alguns paràgrafs d'aquesta sentència...**

—Són durs, però són merescuts. Perquè els diu que han desatès una doctrina constitucional. I que no han aportat al plec arguments per defensar la seua posició: ni arguments jurídics suficients que justificarien, pel principi de discrecionalitat, eventualment, la decisió, ni tampoc arguments de tipus científic.

—**L'actual govern del PP apel·la a l'Estatut d'Autonomia...**

—Però és que un altre aspecte important de la sentència és la referència explícita al fet que l'Estatut d'Autonomia no resol la qüestió. És a dir, que a l'Estatut ni haja consignat un nom o un altre no significa que això dote d'essència o d'existència un idioma diferenciat. La sentència acudeix a la doctrina científica i no a la normativa legal per resoldre la qüestió.

—**Alejandro Font de Mora, conseller de Cultura, ha anunciat que el Consell "estudia recórrer" contra aquesta sentència.**

—Que estudien, que estudien... Amb vista dels desastres sistemàtics a què els aboca la seua política, han d'estudiar més. Les vies judicials, les han perdut totes, i no sé què més els pot quedar, més enllà de la propaganda. Han intentat, primer, justificar la secessió lingüística pel fet que a l'Estatut i la llei d'ús i ensenyament es diguera "valencià" al nom de la llengua. Com que això no ha estat possible perquè totes les sentències els han estat contràries, ara han modificat l'Estatut d'Autonomia per intentar blindar jurídicament aquesta secessió, pensant que posant-hi "idioma valencià" resolien la qüestió. Però la

qüestió està exactament igual que estava: que l'Estatut diga "valencià", "llengua valenciana" o "idioma valencià" continua sense implicar que el valencià siga una llengua diferent del català. Per tant, ni la via jurisdiccional ni la via legislativa no els han servit. Només els queda la via de la demagògia i de la propaganda.

—**Les sentències judicials especifiquen que l'actitud de l'actual Generalitat Valenciana està fora de la llei, però la posició dels successius governs del PP no canvia...**

—És una posició injustificable des del punt de vista científic, ètic i polític. Perquè oculta una realitat. Ara bé, està clar que ells entenen que els dona un rendiment electoral o propagandístic, i mentre això els interesse, ho continuaran fent.

—**Obvien el que diu el poder judicial.**

—Sí. De manera sistemàtica. Però això ja ho fan des de la sentència del Tribunal Constitucional. Quan va eixir, les Corts valencianes van votar un pronunciament en contra d'aquesta sentència! És la primera vegada en la història, crec, que el poder legislatiu fa un pronunciament formal en contra d'una decisió del poder judicial. I després van convocar una manifestació. És un comportament atípic, certament. I, des del punt de vista de l'estructura i de l'organització i de la separació de poders, absolutament irresponsable.

—**Hi ha més vies obertes en l'àmbit judicial, en aquests moments?**

—De la importància d'aquesta, no. Perquè tenim doctrina del Constitucional i del TSJ, però pensa que és la primera vegada que el Suprem reconeix la unitat de la llengua. Tot i això, sí que tenim altres processos judicials en marxa, al TSJ, contra la Generalitat Valenciana, perquè cada any torna a plantejar les oposicions en els mateixos termes: exclouent del reconeixement de llengua les persones que tenen la llicenciatura de Filologia Catalana...

—**I no hi ha cap, diguem-ne, penalització per reiteració, per no fer cas de les sentències?**

—No. Encara que les darreres sentències ja són molt crítiques en aquest sentit: el mateix tribunal diu a la Generalitat que no ho torne a fer, que ja té diverses sentències en contra i que la doctrina és aquesta i està clara. El que passa és que ells sempre estiren al màxim les possibilitats de recursos perquè les sentències no es pugen considerar fermes. De fet, estan vorejant el delicte de prevaricació; només se n'escapen pels pèls. Ara fa pocs dies acaben de convocar les oposicions una altra vegada en els mateixos termes, i una altra vegada ACPV, la Intersindical Valenciana, la Universitat de València les impugnaran. I les guanyaran.

—**Podem dir que, jurídicament, la unitat de la llengua catalana està reconeguda?**

—Absolutament. Sense cap mena de dubte. Ho ha dit el Tribunal Constitucional, ho ha dit el Tribunal Suprem, ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia del País Valencià. I, per descomptat, abans ho havien dit totes les universitats del món. I el que és interessant en aquesta sentència és que també es fixa d'una manera clara que la qüestió no és política ni de normativa legal, sinó científica. I que, per tant, s'ha d'atendre a la doctrina científica sobre la matèria. I que, en aquest cas, la doctrina científica és indiscutible. Tant, de fet, que la Generalitat Valenciana ni s'ha molestat a intentar desmentir aquest fet.

—**En les seves argumentacions davant el Suprem, de fet, la mateixa Generalitat reconeix que el valencià és una "varietat del català".**

—Sí. En l'oposició al nostre recurs de cassació la Generalitat reconeixia la unitat de la llengua. I justificava en les variants dialectals la seua decisió de deshomologar títols. És un cinisme absolut: d'una banda, reconèixer la unitat de la llengua, per escrit, davant del Suprem, i de l'altra, fer declaracions dient que l'essència de la valencianitat es basa precisament en el fet que el valencià és una llengua diferent.

—**A què atribuïu la insistència en aquesta qüestió?**

—És una obsessió. Però pense que no s'ha de mirar només des del punt de vista de la psiquiatria. Perquè, és clar, no és una obsessió casual: és una decisió política que es va prendre fa molt de temps, per la qual es prova de diferenciar al màxim la llengua i la cultura del País Valencià de la llengua i la cultura de la resta dels territoris de la comunitat lingüística. Per qüestions estrictament polítiques. I de configuració de l'estat. Cal dir que les qüestions que hem plantejat jurídicament són estrictament lingüístiques. Qui n'extraiu conseqüències polítiques és la Generalitat Valenciana. Ni ACPV ni l'STEPV ni la Universitat, en els seus escrits o recursos judicials, no han fet cap consideració ni de tipus polític ni organitzatiu ni territorial, sinó estrictament lingüístic, filològic, científic i acadèmic. Estrictament. Els únics que fan manipulació política d'aquesta qüestió són els governants valencians.

Núria Cadenas

El nacionalisme "peculiar" de M. Eugènia Cuenca

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

En Guillem Guarch, de Barcelona, ens fa arribar una perla apareguda al diari *Abc*, signada per Roberto Pérez i titulada **"El nacionalismo catalán entra en Aragón"**. És clar, després de llegir això, hom es pot imaginar què diu l'article sense necessitat de llegir-lo. L'amic Guillem, però, ha tingut l'esperit tafaner d'empassar-se'l i hi ha descobert algunes curiositats "divertides".

D'entrada, sembla que el tema —vell per a nosaltres— és una troballa per al periodista Pérez, que comença anunciant: **"El nacionalismo catalán ha aterrizado en suelo aragonés."** El pobre Pérez, si no espavila, es convertirà en la riota dels seus companys de caverna que fa anys que bramen al desert (dels Monegres) denunciant aquesta *"agresión nacionalista"*. Els arguments que va desgranant són els de sempre, que la Generalitat de Catalunya ha atorgat subvencions a diverses entitats de la Franja per accions de suport a la llengua. Però el periodista Pérez aconsegueix fer "graciós" el seu article perquè hi dona una pàgina d'investigació, a mitges entre l'estil d'*Interviú* i el d'*Aquí hay tomate* fent servir clixés com ara **"Abc desvelo"** o **"Abc ha localizado más [subvenciones] en las bases documentales de la Generalitat"** per fer referència a dades que són d'abast públic i, fins i tot, publicades. Bàsicament, "desvela" subvencions per a entitats culturals com ara el Casal Jaume I de les Terres de Ponent, o la Institució Cultural de la Franja de Ponent, que, **"aunque acurrucada bajo el paraguas de la actividad cultural, esta plataforma lanza mensajes claros"**. Per rematar la feina, el periodista Pérez afegeix un parell de "demostracions analítiques" que sempre van bé per deixar clara la perspicàcia de l'autor. Atenció a aquesta sobre "l'enverinat terme" Franja de Ponent:

"La intencionalidad también es clara. El poniente lo es sólo para Cataluña. Si además es una franja de su poniente lo es, por tanto, de Cataluña. Para Aragón, las comarcas orientales son su levante."

Seguint aquesta línia, hom podria pensar, per exemple, que els periodistes de la família Brunetti deuen estar planejant d'annexionar França a "Ejpana" quan, tot sovint, s'hi refereixen com "los vecinos del Norte". Però la millor demostració és quan "desemmascara" uns quants personatges que es postulen com a nacionalistes mentre que, en realitat..., són aragonesos!

"El nacionalismo de María Eugenia Cuenca es peculiar, toda una metamorfosis ideológica en su persona. Es aragonesa, y no por casualidad. Su familia, de Calatayud de varias generaciones; ella, nacida y criada en Calatayud; se licenció en Derecho en la Universidad de Zaragoza; y en Zaragoza se ofició su primer matrimonio. Casó con un industrial catalán, afincó su residencia en Barcelona, terminó nacionalista catalana y ahí sigue."

I ja que ha revelat el "passat" de l'exconsellera Cuenca, aprofita i "destapa" un parell de casos "escandalosos" més: **"El portavoz de CIU en el Congreso, Josep Antoni Durán i Lleida, nació en 1952 en la localidad oscense de Alcampell. El mismo año, por cierto, en el que nació el líder de ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, hijo de madre catalana y de padre aragonés, guardia civil de profesión."**

Tothom té un passat. N'hi ha que els agrada tant, el passat, que hi volen continuar vivint.

Lluís Montserrat

Col·labora amb nosaltres i guanya el llibre de la família Brunetti

Cada setmana regalarem el llibre *El circ de la família Brunetti* a la millor troballa. Feu arribar les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "troballa" (mitjà, data, secció, programa, autor...)